

Tina Seskis

Cu un pas prea departe

Traducere din engleză de
Ioana Filat

Iulie 2010

Arșița pare a fi și ea o altă ființă în mulțimea de oameni prin care îmi croiesc drum, înaintând pe peron. Mă urc în tren, deși până la urmă habar n-am dacă e bine ce fac. Stau țepănă în grupul de navetiști, iar vagonul, cu mulțimile lui de oameni călătorind laolaltă, mă ia și mă poartă departe de viața mea de dinainte, spre o nouă viață. În tren e răcoare, îmi lasă senzația ciudată de loc pustiu, cu toată mulțimea dinăuntru și arșița apăsătoare de afară, iar vidul ăsta mă mai liniștește un pic. Aici ni-
meni nu știe prin ce-am trecut, sunt în sfârșit o anonimă, doar o tânără cu o geantă de voiaj printre atâtea altele. Parcă plutesc în derivă, nu sunt aieva aici, și totuși sunt, știu, simt bancheta sub mine, pe fereastră defilează în viteză case orientate cu spatele. Am reușit.

Ciudat cât e de ușor în fond să te rupi de viața pe care ai dus-o înainte și să o iei de la-nceput. Nu-ți trebuie decât niște bani, cât să te pui pe picioare, și hotărârea fermă de a nu te mai gândi niciodată la oamenii pe care-i lași în urmă. Așa am încercat și eu să fac azi-dimineață,

să nu privesc înapoi, să plec pur și simplu, numai că în ultima clipă m-a tras așa spre camera lui și o vreme am stat să-l privesc cum doarme — ca un nou-născut care nu și-a început încă prima zi din viață. N-am riscat nici măcar să-mi vâr capul pe ușa camerei unde dormea Charlie, știam că o să-l trezesc și atunci n-o să mai pot să plec, așa că am descuiat fără zgomot ușa casei și i-am părăsit pe amândoi.

Femeia de lângă mine se chinuie cu cafeaua. Poartă un costum închis la culoare, pare femeie de afaceri, cam așa arătam și eu pe vremuri. Încearcă să scoată capacul paharului de plastic, numai că e înțepenit bine, așa că se chinuie mai departe până când capacul se desprinde brusc și ne-mproașcă pe amândouă cu cafea fierbinte. Femeia își cere scuze în gura mare, însă îi fac semn să nu se streseze, cu ochii în poală, la petele întunecate de pe geaca cenușie de piele pe care știu că ar trebui să le șterg — geaca e distrusă, ciudat că nu fac nimic —, totuși șuvoiul de cafea m-a dat cumva peste cap, lacrimi fierbinți se amestecă acum cu stropii de cafea și mă rog în sinea mea să nu observe nimeni, având grijă să-mi țin ochii plecați.

Acum regret că nu m-am oprit să-mi iau un ziar, numai că mi s-a părut deplasat să mă duc la un chioșc de ziare și să stau la coadă, în rând cu oamenii *normali*, chiar în ziua când eu fugeam de-acasă. Stau și mă gândesc cât de mult îmi lipsește un ziar, cât de mult îmi lipsesc coloanele compacte de cuvinte în care m-aș putea afunda cu totul, ca să-mi alung gândurile rele din minte. Cum n-am ce citi, sunt agitată, nu-mi rămâne decât să mă uit pe geam și să mă rog să nu se zgâiască nimeni la mine. Mă uit cu jale cum se pierde Manchesterul în zare și-mi dau

seama că s-ar putea să nu mai văd niciodată orașul ăsta pe care l-am iubit pe vremuri. Trenul o taie pe câmpurile pârjolite de soare, străbătând câte un sat necunoscut, și cu toate că am prins viteză, parcă mă așteaptă o călătorie interminabilă, îmi simt corpul încordat, gata să se ridice și s-o ia la goană — încotro însă? Doar deja am fugit în lume.

Dintr-odată mă ia cu frig, răcoarea la început plăcută a aerului condiționat mi-a pătruns ca un fior până-n măduva oaselor — mă înfășor mai bine în geacă. Îmi las în jos privirea și-mi închid ochii plânși, tremurând ca varga. Mă pricep să plâng în tăcere, numai geaca mă dă de gol, lacrimile picură pe material și se preling din belșug. *De ce m-am îmbrăcat așa la patru ace, nu-i de-a dreptul ridicol? Doar n-am plecat numai pentru o zi, am fugit, mi-am lăsat viața în urmă, așa inutilă cum era.* Sunetele din mintea mea și țacănitul ritmat al trenului pe șine se contopesc. Stau cu ochii închiși până se risipește valul de panică, precum o pulbere fantomatică, și apoi rămân cu ei așa.

Cobor la Crewe. Găsesc un chioșc de ziare înaintea de a ajunge pe peronul principal și-mi iau ziare, reviste, un roman în ediție ieftină, ca să nu mai trebuiască să ies în lume. O vreme stau ascunsă în toaleta femeilor, privindu-mi lung în oglindă chipul palid și geaca distrusă, și-mi desfac părul lung ca să maschez petele. Încerc să zâmbesc și chiar îmi iese, o fi el strâmb și fals, însă tot zâmbet se cheamă, și sper că a trecut ce-a fost mai rău, cel puțin pe ziua de azi. Mi-e cald, chiar simt că m-a luat cu febră, așa că-mi dau cu apă pe față, stropii îmi pătează și mai rău geaca, nu se mai poate face nimic. O dau jos și o îndes în geantă. Mă privesc absentă în oglindă și

văd doar o străină. Îmi dau seama că-mi place cum îmi stă cu părul desfăcut, arăt mai tânără, firele încrețite de la împletitura în spic îi dau un aer sălbatic, chiar boem. Când îmi usuc mâinile simt ceva metalic și fierbinte pe deget și-mi dau seama că încă port verigheta. Nu mi-am scos-o niciodată de când Ben mi-a strecurat-o pe deget, pe o faleză de la malul mării. Mi-o scot și șovăi o clipă, nu prea știu ce să fac cu ea — de-acum îi aparține lui Emily, nu mai e a mea. Pe mine mă cheamă Catherine. E un inel splendid, cu trei diamante micuțe care strălucesc atât de frumos încastate în platină, încât mă apucă tristețea. *Nu mă mai iubește.* Așa c-o las lângă săpun, în toaleta publică de lângă Peronul 2 și iau următorul tren spre Euston.

2.

Cu treizeci de ani mai devreme, într-o zi oarecare, Frances Brown zăcea într-un spital din Chester, cu picioarele ridicate în sus, în timp ce doctorii îi scotoceau mai departe între ele cu diverse obiecte. Era în stare de șoc. Născuse rapid, așa cum fată un animal, nu păruse deloc o primă naștere tipică, judecând după puținele informații pe care le avusese. Nu prea știuse la ce să se aștepte de fapt, pe atunci nimeni nu-ți spunea mare lucru, însă un singur lucru o luase total pe nepregătite după ce creatura roșiatică și alunecoasă își ițise creștetul dintre picioarele ei și se prăvălise jos pe pat: doctorii i-au zis că mai urmează și alta.

Frances și-a dat seama că se întâmplase ceva după ce atmosfera din sala de nașteri s-a schimbat cât ai clipi din ochi și toți doctorii s-au strâns buluc în jurul patului, vorbind neliniștiți între ei. S-a gândit că poate fetița ei pățise ceva, însă atunci de ce-o tot împungeau în pânțele în loc să vadă de prunc? Într-un final doctorul s-a uitat la ea și, spre mirarea ei, i-a zâmbit.

— Încă n-ați terminat, doamnă Brown, i-a zis el. Am descoperit încă un bebeluș pe care trebuie neapărat să-l scoatem.

— Poftim? a făcut ea.

— Felicitări, doamnă Brown, a încercat iar doctorul să se facă înțeleș, în curând o să fiți mămică de gemeni. Mai trebuie să nașteți un bebeluș.

— Cum vine asta? a țipat ea. Doar am născut deja un afurisit de plod!

Acum, când zăcea în stare de șoc, nu-și putea scoate din cap gândul că nu voia deloc doi bebeluși, voia unul și bun, n-avea decât un singur pătuț, un singur cărucior, un rând de hăinuțe, nu se pregătise decât pentru o singură viață nouă.

Lui Frances îi plăcea să pună totul la punct din timp. Ura când era luată pe nepregătite, mai ales că era vorba de un eveniment atât de însemnat și, mai mult decât atât, se simțea mult prea extenuată ca să mai aducă încă un copil pe lume — prima naștere fusese rapidă, însă violentă, traumatizantă și avusese loc cu aproape trei săptămâni înainte de termen. A închis ochii și s-a întrebat în gând când o să vină Andrew. Nu reușise să ia legătura cu el la serviciu, se părea că era prins într-o ședință de afaceri pe undeva, iar când contractiile se întetiseră, la intervale de un minut și jumătate, și-a dat seama că nu-i rămânea decât să cheme salvarea.

Așa că primul ei copil a venit pe lume purtat de un șuvoi roșu din pântecul sfârtecat de singurătate, iar acum o puneau să mai nască unul, iar soțul ei nici măcar nu era de față. Andrew nu prea se arătase bucuros nici de plodul pe care îl așteptau, Dumnezeu știe ce-avea să spună când o să afle noua întorsătură de situație. Atunci

Frances s-a pus pe plâns cu sughituri însoțite de mucii ce răsunau puternic în micul spital.

— Doamnă Brown, controlați-vă! i-a zis moașa.

Frances o detesta la culme pe femeia aia, cu trăsăturile ei pline de răutate și cu glasul pițigăiat, care te zgăria pe creier — cum de-și alesese tocmai profesia asta? se întreba ea cu amărăciune, era în stare să-ți sugă ultimul strop de bucurie din suflet indiferent de situație, până și când venea vorba de un act așa de frumos ca nașterea unui copil, parcă avea niște foale dușmănoase care te lăsau fără aer.

— Pot să-mi văd fetița? a întrebat Frances. Nici n-am apucat s-o văd.

— Tocmai îi fac un control. Concentrează-te pe celălalt copil.

— Nu vreau să mă concentrez pe celălalt. Vreau să-mi văd copilul adevărat. Dă-mi-l pe ăla adevărat.

De-acum se-apucase să țipe ca din gură de șarpe. Moașa a luat masca de anestezie și i-a fixat-o pe față, apăsând zdravăn. Frances a icnit sufocată și s-a oprit în sfârșit din urlat, iar când s-a liniștit, i-a pierit orice chef să mai lupte și ceva în sufletul ei a murit, chiar în clipa aia, pe patul de spital.

Andrew a ratat doar cu câteva secunde sosirea pe lume a fiicei sale. Părea agitat și stânjenit, mai ales când și-a dat seama că, în locul fiului sperat, se alegea nu cu una, ci cu două fetițe. Una era rozalie, drăgălașă și desăvârșită, iar cealaltă zăcea învinețită și înfiorătoare pe cearșafurile mizerabile, iar cordonul ombilical n-o lăsa să tragă aer în piept și să-și înceapă viața afară din pântec. S-a trezit pășind într-o atmosferă de o tensiune extremă. Doctorul a descolăcit cu măiestrie cordonul de la gâtul

bebelușului, după care l-a tăiat, iar atunci, sub ochii lui Andrew, sângele i-a năvălit în trupușor, iar doctorul a dus-o în cealaltă parte a sălii, unde era aparatura de resuscitare, și o asistentă i-a aspirat secrețiile și alte mizerii care-i blocau căile respiratorii. N-a trecut mult și au auzit țipetele chinuite și pline de furie ale fetei. Era fix cu o oră mai tânără decât sora ei, însă arăta și urla de parcă sosise de pe altă planetă.

— Săraca de tine, ce rău îmi pare, i-a șoptit Andrew soției răvășite și albe ca varul, luând-o de mâna înroșită de la noile ființe pe care le adusese pe lume.

Frances s-a uitat țintă la el, cum stătea acolo în costumul lui ca desprins din *Dirty Harry*, cu nodul de la cravată lăbărțat.

— De ce-ți pare rău? Că n-ai fost de față când am născut sau că am născut gemene?

Andrew nu prea reușea s-o privească în ochi.

— Pentru tot, a răspuns el. Însă acum sunt cu tine și gata, avem o mică familie completă. O să fie minunat, o să vezi.

— Domnule Brown, acum tre' să mergeți să așteptați pe hol, i-a zis moașa. Trebuie s-o curățăm pe soția dumneavoastră și s-o coasem. Vă zicem noi când puteți să intrați.

După care l-a dat afară și Frances a rămas iar singură cu fricile și vinovățiile ei și cu cele două fete.

Frances și-a închipuit întotdeauna că va fi o mamă bună. Atâta doar, că se așteptase să știe la perfecție ce era de făcut — știuse că s-ar putea să nu-i fie deloc ușor, însă cumva tot o să răzbească ea, doar avea un proaspăt soț chipeș, o familie care era lângă ea la nevoie și propriile instincte materne. Însă în realitate trauma nașterii

și îndoitele așteptări cu care se pomenise i-au diminuat mult încrederea. Acum avea doi copii, nu unul — doi plozi care păreau să aibă *tot timpul* nevoie de ceva: să-i alăpteze, să-i legene, să-i schimbe —, și un soț care părea că se îndepărtase încet-încet de ea de când fetița (fetițele!) îi creșteau în pantece.

Nici nu știa ce nume să-i dea celei de-a doua fiice. Cu săptămâni în urmă se hotărâseră asupra numelui Emily dacă era fată — mai precis, Catherine Emily, lui Frances i se părea că un nume mai lung sună mai bine —, însă firește că nu-și închipuiseră că le mai trebuia o variantă de nume. Andrew era un om pragmatic, așa că a propus ca o fiică să primească numele de Catherine și cealaltă pe acela de Emily, însă Frances nu voia să împartă cele două nume pe care le aleseseră, se potriveau atât de bine împreună, a zis ea, așa că au trebuit s-o ia de la capăt cu geamăna de care nu știuseră. Într-un final s-au hotărât asupra numelui de Caroline Rebecca, cu toate că lui Frances nu prea-i plăcea niciunul, însă era propunerea lui Andrew și oricum nu se simțea în stare să se gândească la altceva — lucru pe care l-a ținut secret, ca atâtea altele ce aveau să urmeze, ceea ce dovedea, dacă mai era nevoie, că n-ar fi deranjat-o dacă nașterea ar fi durat cu câteva clipe în plus și cordonul ar fi fost și mai strâns încolăcit și dacă sărmana Caroline Rebecca s-ar fi oprit din respirat chiar înainte să-și înceapă viața. Ani buni s-a străduit să dea uitării gândul ăsta, iar în tot acest timp s-a înăsprit din ce în ce mai mult la inimă și acolo, în adâncul sufletului, cu toate că pe vremuri fusese blândă și mămoasă.

Frances a rămas o săptămână întreagă la spital, timp în care măcar a apucat să-nvețe cum să se prefacă bine